

nem, nemohl však nss zkoumati, neboť, jak již bylo svrchu uvedeno, stížnost v tomto směru neobsahuje stížních bodů, v jejichž mezích soud jedině je povolán rozhodnutí v odpor vzaté přezkoumávatí.

Č. 11.365.

Cesty. — Řízení správní: Obecní poplatník je legitimován stěžovati si do výroku o zveřejnění obecní cesty a o tom, že správa a udržování cesty náleží celé obci, nikoliv osadě.

(Nález ze dne 20. června 1934 č. 12.552.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 5613/26, 1029/21.

Věc: Adolf W. a spol. ve S. proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. obec K. adv. Dr. Egon Schwelb z Prahy) o veřejnost cesty.

Výrok: Stížnost, pokud je podána Adolfem B., odmítá se pro nepřípustnost. K stížnosti ostatních st-lů zrušuje se nař. rozhodnutí pro vadnost řízení.

Důvody: Usnesením z 31. prosince 1929 prohlásilo obecní zastupitelstvo obce K., že spojovací cesty přes P. až k hranici obce R. a přes P. na Ž. až k hranici obce K. H. jsou ode dávna cestami obecními, jejichž oprava a udržování náleží celé politické obci K., nikoli však pouze osadám Velký a Malý K.

Proti tomuto usnesení podala řada občanů z osady S., mezi nimiž jsou i st-lé, odvolání jako poplatníci k okr. úřadu v Sušici, ve kterém, popírajíce, že by sporné cesty sloužily zájmům všeobecným, uváděli, že udržování těchto cest, jež mají význam jedině pro obyvatele osad Velký a Malý K., náleží těmto osadám, a poukazovali na obtížnou finanční situaci obce K., která nedovoluje převzetí nových finančních břemen, jež z udržování sporných cest vzejdou.

Okr. úřad v Sušici po provedeném místním šetření a výslechu pamětníků potvrdil výměrem z 30. listopadu 1930 usnesení obecního zastupitelstva v K., postaviv najisto, že jde o veřejné obecní cesty, jichž správa, oprava a udržování náleží celé obci.

Další odvolání podané řadou občanů z osady S. jako poplatníky, v němž brojeno bylo proti názoru okr. úřadu, že by šlo o veřejné cesty obecní, dokazováno, že udržování cest náleží jedině osadám Velký a Malý K., a poukazováno na nepříznivou finanční situaci obce K., bylo nař. rozhodnutím odmítnuto jako nepřípustné s odůvodněním, že nositelem práva na veřejné udržování cesty je obecnost ve svém celku, které je zastupováno obecním zastupitelstvem, a že jednotlivci nelze v řízení o veřejnost cesty přiznati postavení procesní strany, leda že by šlo o zvláštní právní nárok, což však odvolatelé netvrdili.

Proti tomuto rozhodnutí je podána společná stížnost Adolfa W. a spol., která vytýká rozhodnutí vadnost řízení a nezákonnost. — — —

Nutno konstatovati, že žal. úřad v žádném směru neučinil rozhodnutí o meritorní otázce veřejnosti sporných cest, nýbrž odepřel st-lům vůbec legitimaci zúčastniti se v řízení o prohlášení veřejnosti cest. Jsou tudíž ony vývody stížnosti, kterým by mohlo býti rozuměno tak, že neprávem byly sporné cesty prohlášeny za cesty veřejné, nepřípustné.

Stížnost ovšem připouští sama, že výrok žal. úřadu, podle něhož pouhé užívání veřejného statku není subj. právem jednotlivce, který onoho statku užívá, ježto nositelem práva na veřejné užívání cesty je obecnost, je správný, takže nss neměl příčiny zákonitost zmíněného výroku přezkoumávat (srov. ostatně i Boh. A 1029/21 a 5613/26). Avšak vycházejíc z téhož názoru jako žal. úřad, stížnost dovozuje, že legitimace st-lů k tomu, aby vystupovali jako strana v řízení správním, je založena právě v tom, že usnesením o zveřejnění statku (cesty) mají býti donuceni k tomu, aby cestu udržovali stejným nákladem jako ti, k jichž výlučnému prospěchu byla cesta zřízena. Z této formulace stížnosti ve spojení s vývody, že při zřízení a udržování silnice, jež má výhody pouze pro určité občany, mají náklady hraditi podle §§ 25 a 26 zák. č. 329/1921 Sb. tyto interesenti, je patrné, že se st-lé neobracejí v meritu věci jen proti zveřejnění cesty, nýbrž že se brání také proti tomu, aby náklady ze zveřejnění cesty vznikající nepostihovaly celou politickou obec, domáhajíce se toho, aby náklady tyto uhražovány byly jen oněmi kruhy, jimž cesta prospívá. Nutno pak uznati, že je správné tvrzení stížnosti, že již v řízení správním uplatňovali vedle námitek namířených proti zveřejnění příslušných cest i námitky proti tomu, že náklad na udržování nemá postihnouti obyvatele osady, v níž st-lé bydlí, nýbrž výlučně jen osady, jejichž hospodářským zájmům cesty jediné slouží. St-lé jasně toto své stanovisko uplatňovali jak v odvolání proti usnesení obecního zastupitelstva tak i v odvolání proti rozhodnutí okr. úřadu, uvádějíc vždy, že vystupují jako poplatníci a upozorňují na nepříznivé finanční důsledky, jež bude zveřejnění cest mít pro obec. Tímto hlediskem odvolání nezabýval se však žal. úřad, který — maje před sebou meritorní rozhodnutí nižší stolice o zveřejnění cest — pohlížel na st-le jediné jako na občany, kteří odvozují svou legitimaci k účasti na správním řízení pouze z titulu budoucího obecního užívání cest, neuvážoval však o jejich právním postavení jako poplatníků obecních. Třebaže st-lé v řízení správním, alespoň v onom stadiu, ve kterém byly vydány výroky pívé stolice a úřadu odvolacího, neuváděli výslovně ustanovení §§ 25 a 26 zák. č. 329/1921 Sb., jak to činí ve stížnosti soudní, přece z obsahu jejich projevů ve správním řízení vychází dostatečně najevo, že vznášeli jakožto poplatníci obecní požadavek, aby k udržování cest, jež byly zveřejněny, byly přidrženy jen ony kruhy občanstva, jimž cesty především měly prospívati. Jako poplatníkům obecním nelze však st-lům odpírati legitimaci strany v řízení správním, neboť rozhodnutím o zveřejnění cest a výrokem, že správa a udržování cest náleží celé obci, mohlo býti do jejich práv jakožto poplatníků zasaženo (srov. Boh. A 5613/1926).

Ježto žal. úřad přehlédl, že st-lé ve správním řízení uplatňovali i své postavení jako poplatníků, právem vytýkají st-lé, že dopustil se vadnosti řízení, odepřev jim legitimaci strany vůbec, aniž se zabýval tím, že st-lé vystupovali v řízení správním i jako poplatníci. Tato vada musela býti uznána za vadu podstatnou, a slušelo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss. Při tom se ovšem nss nezabýval a ani nemohl zabývatí otázkou, zda na náklad na obecní cesty lze použití ustanovení § 25 zák. č. 329/1921 Sb., resp. zda by st-lé měli nárok na použití § 26 cit. zák., neboť tato otázka nebyla žal. úřadem řešena.